

но, даже прѣзъ земѣж-тѣ на Херцогъ Георгія, който былъ ся разгнѣвилъ сега много нему и на Виттембергчаны; и прѣзъ ношѣтѣ на 6-й или 7-й Мартъ той стигналь съ пріятели-тѣ си живо и здраво въ Виттембергъ.

На слѣдующѣ-тѣ Недѣлѣжъ Лутеръ възлѣзль пакъ на ветхый-тѣ си амвонъ. Съ ясенъ, простъ, и библейскы языкъ, той посочилъ на народѣ-тѣ, който былъ ся стекль въ церквѣж-тѣ, заблужденія-та имъ и правый-тѣ пѣтъ, въ който той желаяль да ги вкара. Осмь дни на редъ той проповѣдвалъ така, и усърдно втѣлпявалъ въ слушатели-тѣ си братскѣж любовь и дълготърпѣніе. Той ги училъ да различавать между онова което чловѣкъ е дълженъ да върши, и онова което не е: между онова което трѣбва да пази, и онова което не трѣбва. Каквото не е същественно, да ся остави на волѣж-тѣ на чловѣка; но на тираны, Христіаны по име, но нехристіанскы по управленіе, трѣбва да ся покаже рѣшително съпротивленіе, за да ся оставять свободни чловѣци-тѣ да вършатъ всичко което е задължително.

Слѣдъ малко врѣме Лутеръ пакъ повелъ движеніе-то на церквѣж-тѣ. Карлшадтѣ отстѣпилъ мѣлчеливо но навѣсено прѣдъ ученіе-то